

Szécsi Endréné Úszóigazolványa

Ez az én úszóigazolványom, 1931-ből. Nem emlékszem, hogy hova jártam vele. Lehet, hogy a fedettbe. Van rajta egy pecsét a Magyar Úszósövetség-től. Én az FTC-ben úsztam. Ez a kép a Széchenyi strandon készült, ezt ragasztottam az igazolványomra. Edzésre nem a Széchenyibe jártam, hanem a Csasziba [Császár fürdő]. Arra is emlékszem, hogy úszás előtt volt mindig torna is. Olyan bemelegítésféle, azt is nagyon szerettem. Sajnos nem sok ideig jártam ide, mert a mama nem engedte. Féltett, hogy megfázom. Persze mindig gyalog mentem, nem adtak villamosra pénzt, igazából nem volt erre pénzünk, azt hiszem. Óvodába jártunk a Balaton utcába. A mama elvitt minket minden reggel. Zokniban jártunk, nem akartunk soha harisnyát felvenni, télen a legnagyobb

hidegben sem. Nagyon strammul nevelt minket a mama, megengedte, hogy mindig zokniban menjünk télen is az óvodába. Arra emlékszem, hogy ebéd után le kellett feküdni egy ágyacskába, és ott pihentünk, nagyon jól éreztük magunkat az óvodában. Délutánig voltunk ott, akkor hazamentünk, és játszottunk. Volt egy szomszéd kislány, aki valamivel fiatalabb volt, rengeteget játszottam vele. Zsidó kislány volt. Akkor még nem volt annyira téma, hogy ki zsidó, és ki nem. Nekem volt például egy katolikus barátnőm, akivel eszünkbe nem jutott, hogy ő keresztény, én pedig zsidó vagyok, ilyenről szó nem volt. Délutánonként gyakran a Kossuth térre jártunk. Van ott az a lovas szobor, mi pedig játszottunk körülötte. A Szemere utcai elemi iskolába jártunk. Nagyon jó iskola volt akkor, nagyon szigorú tanító nénik voltak. Volt hittanóránk, egy Lévai bácsi nevű hittantanár tanította a zsidókat. Az iskolával a Dohány utcai templomba mentünk mindig. Sokan voltunk zsidók az osztályban, majdnem a fele zsidó volt. Talán még többen is voltak zsidók, mint keresztények az osztályban. Nem éreztünk soha semmit a zsidók ellen. Vegyesen barátkoztunk. Négy osztály volt csak ebben az iskolában. Utána a Zichy Jenő utcába jártunk polgáriba. Magda tizenhét évesen a Rákóczi téri Női pariskolába járt két évig. Abban az időben nagyon nehéz volt oda bejutni. Lakott a szomszédban egy úr, aki egy méltóságos úr volt, és ő vitte be oda a Magdát. Polgári után vették oda fel a lányokat. Én a polgári után egy évig jártam kereskedelmibe, voltak akkoriban egyéves kereskedelmi tanfolyamok az Alkotmány utcában. Könyveléstől kezdve, matematikát, mindent tanultunk ott. Remek számtantanárunk volt, kiválóan tanított minket, nagyon odavoltunk érte. Szigorú volt, de remek. Egy zsidó bácsi volt. Azt hiszem, azért nem tanultam tovább, mert a család felszította, hogy pénzt kell keresni, hiszen a szülőket el kell tartani. Valamit azért akartak, hogy tudjak, hogy ismerjem az irodai munkát, arra bármikor szükség lehet. Nem hittek benne, hogy fogok tudni varrni. Volt valami gond a szememmel, fel is voltam mentve kézimunkából mindig. A sors érdekes kanyara, hogy mégis varrónő lett belőlem. Nagyon megszerettem a szakmát, amit végül a nővéremnél, Magdánál tanultam ki. Végül a szememmel se lett semmi gond a mai napig.